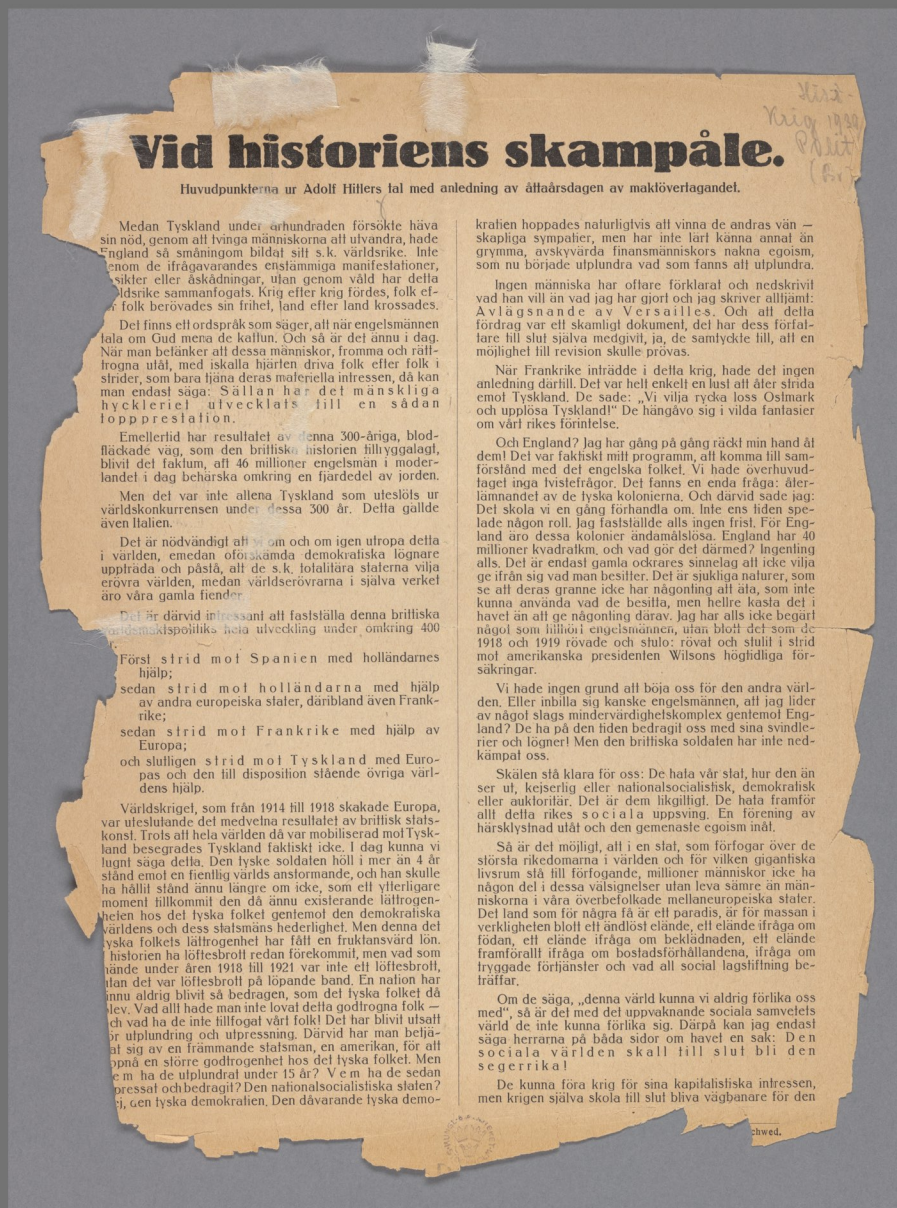

Hitler, Adolf

Vid historiens skampåle. :

Vid historiens skampåle.

Huvudpunkterna ur Adolf Hitlers tal med anledning av åttioårsdagen av maktövertagandet.

Medan Tyskland under århundraden försökte häva sin nöd, genom att tvinga människorna att utvandra, hade England så småningom bildat sitt s.k. världsrike. Inne inom de ifrågasvarandes ensjämmiga manifestationer, sikter eller åskådningar, utan genom våld har detta världsrike sammantagats, krig efter krig fördes, folk efter folk berövades sin frihet, land efter land krossades.

Det finns ett ordspråk som säger, att när engelsmännen lala om Gud mena de kallun. Och så är det ännu i dag. När man belånker att dessa människor, fromma och rättfärdiga utåt, med iskalla hjärtan driva folk efter folk i slöder, som bara tjäna deras materiella intressen, då kan man endast säga: Sällan har det mänskliga hyckleriet utvecklats till en sådan toppresentation.

Emellertid har resultatet av denna 300-åriga, blodfläckade väg, som den brittiska historien tilltyglat, blivit det faktum, att 46 miljoner engelsmän i moderlandet i dag behärska omkring en fjärdedel av jorden.

Men det var inte allena Tyskland som utslöts ur världskonkurrensen under dessa 300 år. Detta gällde även Italien.

Det är nödvändigt att vi om och om igen utropa detta i världen, emedan oförutsedda demokratiska lögnare uppträda och påstå, att de s.k. lojalitära slatterna vilja erövra världen, medan världserövrarna i själva verket äro våra gamla fiender.

Det är därvid intressant att fastställa denna brittiska världsmaktspolitikens hela utveckling under omkring 400 år.

Först strid mot Spanien med holländarnes hjälp;

sedan strid mot holländarna med hjälp av andra europeiska stater, däribland även Frankrike;

sedan strid mot Frankrike med hjälp av Europa;

och slutligen strid mot Tyskland med Europas och den till disposition slående övriga världens hjälp.

Världskriget, som från 1914 till 1918 skakade Europa, var utslutande det medvetna resultatet av brittisk statskonst. Trots att hela världen då var mobiliserad mot Tyskland besegrades Tyskland faktiskt icke. I dag kunna vi lugnt säga detta. Den tyske soldaten höll i mer än 4 år stånd emot en fientlig världens anstormande, och han skulle ha hållit stånd ännu längre om icke, som ett ytterligare moment tillkommit den då ännu existerande lättrogheten hos det tyska folket gentemot den demokratiska världens och dess statsmäns hederlighet. Men denna det tyska folkets lättroghet har fått en fruktansvärd lön. Historien ha löfresbrott redan förekommit, men vad som rände under åren 1918 till 1921 var inte ett löfresbrott, utan det var löfresbrott på löpande band. En nation har ännu aldrig blivit så bedragen, som det tyska folket då lev. Vad all hade man inte lovat detta godtrogna folk — och vad ha de inte tillfogat vårt folk! Det har blivit utsatt för utplundring och utpressning. Därvid har man beläpnat sig av en främmande statsman, en amerikan, för att ge oss en större godtroghet hos det tyska folket. Men vi ha de utplundrat under 15 år? Vem ha de sedan pressat och bedragit? Den nationalsocialistiska staten? Nej, den tyska demokratin. Den dåvarande tyska demo-

krafin hoppades naturligtvis att vinna de andras vän — skapliga sympatier, men har inte lärt känna annat än grymma, avskyvärda finansmänniskors nakna egoism, som nu började utplundra vad som fanns att utplundra.

Ingen människa har oftare förklarat och nedskrivit vad hon vill än vad jag har gjort och jag skriver alljämt: **Avlägsnande av Versailles.** Och all denna fördrag var ett skamligt dokument, det har dess författare till slut själva medgivit, ja, de samtyckte till, att en möjlighet till revision skulle provas.

När Frankrike inträdde i detta krig, hade det ingen anledning därtill. Det var helt enkelt en lust att åter strida emot Tyskland. De sade: „Vi vilja rycka loss Ostmark och upplösa Tyskland!“ De hängävo sig i vilda fantasier om vårt rikets förteelse.

Och England? Jag har gång på gång räckt min hand åt dem! Det var faktiskt mitt program, att komma till samförstånd med det engelska folket. Vi hade överhuvudtaget inga tvistefrågor. Det fanns en enda fråga: återlämnandet av de tyska kolonierna. Och därvid sade jag: Det skola vi en gång förhandla om. Inte ens tiden spelade någon roll. Jag fastställde alls ingen frist. För England äro dessa kolonier ändamålslösa. England har 40 miljoner kvadratkilometer, och vad gör det därmed? Ingenting alls. Det är endast gamla okrarens sinnelag att icke vilja ge ifrån sig vad man besitter. Det är sjukliga naturer, som se att deras granne icke har någonting att äta, som inte kunna använda vad de besitta, men hellre kasta det i havet än att ge någonting därav. Jag har alls icke begär något som tillhöra engelsmännen, utan blott det som de 1918 och 1919 rövade och stulor: rövet och stulor i strid mot amerikanska presidenten Wilsons högtidliga försäkringar.

Vi hade ingen grund att böja oss för den andra världen. Eller inbilla sig kanske engelsmännen, att jag lider av något slags mindervärdighetskomplex gentemot England? De ha på den tiden bedragit oss med sina svindlerier och lögnor! Men den brittiska soldaten har inte nedkämpat oss.

Skälen stå klara för oss: De hata vår stat, hur den än ser ut, kejsarlig eller nationalsocialistisk, demokratisk eller auktoritär. Det är dem likgiltigt. De hata framför allt detta rikets sociala uppsving. En förening av härskslysnad utåt och den gemensamma egoism inåt.

Så är det möjligt, att i en stat, som förfogar över de största rikedomarna i världen och för vilken gigantiska livsrum stå till förfogande, miljoner människor icke ha någon del i dessa välsignelser utan leva sämre än människorna i våra överbefolkade mellaneuropeiska stater. Det land som för några få år ett paradis, är för massan i verkligheten blott ett ändlös elände, ett elände ifråga om födan, ett elände ifråga om beklådnaden, ett elände framförallt ifråga om bostadsförhållandena, ifråga om tryggade förtjänster och vad all social lagsättning beträffar.

Om de säga, „denna värld kunna vi aldrig förlika oss med“, så är det med det uppvaknande sociala samvetets värld de inte kunna förlika sig. Därpå kan jag endast säga herrarna på båda sidor om havet en sak: Den sociala världen skall till slut bli den segerrika!

De kunna föra krig för sina kapitalistiska intressen, men kriget själva skola till slut bli vägbana för den

Tryck // / 25 A f c Br. qv.

Tillkomstår 1941.

Digitaliserad år 2020

National Library of Sweden

Vid historiens skampåle.

Huvudpunkterna ur Adolf Hitlers tal med anledning av åttaårsdagen av maktövertagandet.

Medan Tyskland under århundraden försökte häva sin nöd, genom att tvinga människorna att utvandra, hade England så småningom bildat sitt s.k. världsrrike. Inte genom de ifrågavarandes enstämiga manifestationer, önskan eller åskådningar, utan genom våld har detta världsrrike sammanfogats. Krig efter krig fördes, folk efter folk berövades sin frihet, land efter land krossades.

Det finns ett ordspråk som säger, att när engelsmännen tala om Gud mena de kalfun. Och så är det ännu i dag. När man befänker att dessa människor, fromma och rättfärdiga utåt, med iskalla hjärten driva folk efter folk i strider, som bara tjäna deras materiella intressen, då kan man endast säga: Sällan har det mänskliga hyckleriet utvecklats till en sådan topprestation.

Emellertid har resultatet av denna 300-åriga, blodfläckade väg, som den brittiska historien tillhyggalagt, blivit det faktum, att 46 millioner engelsmän i moderlandet i dag behärska omkring en fjärdedel av jorden.

Men det var inte allena Tyskland som uteslöts ur världskonkurrensen under dessa 300 år. Detta gällde även Italien.

Det är nödvändigt att vi om och om igen utropa detta i världen, emedan oförskämda demokratiska lögnare uppträda och påstå, att de s.k. totalitära staterna vilja erövra världen, medan världserövrarna i själva verket äro våra gamla fiender.

Det är därvid intressant att fastställa denna brittiska världsmaktspolitiks hela utveckling under omkring 400 år.

Först strid mot Spanien med holländarnes hjälp;

sedan strid mot holländarna med hjälp av andra europeiska stater, däribland även Frankrike;

sedan strid mot Frankrike med hjälp av Europa;

och slutligen strid mot Tyskland med Europas och den till disposition stående övriga världens hjälp.

Världskriget, som från 1914 till 1918 skakade Europa, var uteslutande det medvetna resultatet av brittisk statskonst. Trots att hela världen då var mobiliserad mot Tyskland besegrades Tyskland faktiskt icke. I dag kunna vi lugnt säga detta. Den tyske soldaten höll i mer än 4 år stånd emot en fientlig världs anstormande, och han skulle ha hållit stånd ännu längre om icke, som ett ytterligare moment tillkommit den då ännu existerande lättrogenheten hos det tyska folket gentemot den demokratiska världens och dess statsmäns hederlighet. Men denna det tyska folkets lättrogenhet har fått en fruktansvärd lön.

I historien ha löftesbrott redan förekommit, men vad som hände under åren 1918 till 1921 var inte ett löftesbrott, utan det var löftesbrott på löpande band. En nation har ännu aldrig blivit så bedragen, som det tyska folket då blev. Vad allt hade man inte lovat detta godtrogna folk — och vad ha de inte tillfogat vårt folk! Det har blivit utsatt för utplundring och utpressning. Därvid har man betjänat sig av en främmande statsman, en amerikan, för att öppna en större godtrogenhet hos det tyska folket. Men om de ha de utplundrat under 15 år? Vem ha de sedan utpressat och bedragit? Den nationalsocialistiska staten? Nej, den tyska demokratin. Den dåvarande tyska demo-

kratien hoppades naturligtvis att vinna de andras vän — skapliga sympatier, men har inte lärt känna annat än grymma, avskyvärda finansmänniskors nakna egoism, som nu började utplundra vad som fanns att utplundra.

Ingen människa har oftare förklarat och nedskrivit vad han vill än vad jag har gjort och jag skriver alljämt: Avlägsnande av Versailles. Och att detta fördrag var ett skamligt dokument, det har dess författare till slut själva medgivit, ja, de samtyckte till, att en möjlighet till revision skulle provas.

När Frankrike inträdde i detta krig, hade det ingen anledning därtill. Det var helt enkelt en lust att åter strida emot Tyskland. De sade: „Vi vilja rycka loss Ostmark och upplösa Tyskland!“ De hängåvo sig i vilda fantasier om vårt rikets förintelse.

Och England? Jag har gång på gång räckt min hand åt dem! Det var faktiskt mitt program, att komma till samförstånd med det engelska folket. Vi hade överhuvudtaget inga tvistefrågor. Det fanns en enda fråga: återlämnandet av de tyska kolonierna. Och därvid sade jag: Det skola vi en gång förhandla om. Inte ens tiden spelade någon roll. Jag fastställde alls ingen frist. För England äro dessa kolonier ändamålslösa. England har 40 millioner kvadratkilometer, och vad gör det därmed? Ingenting alls. Det är endast gamla okrares sinne lag att icke vilja ge ifrån sig vad man besitter. Det är sjukliga naturer, som se att deras granne icke har någonting att äta, som inte kunna använda vad de besitta, men hellre kasta det i havet än att ge någonting därav. Jag har alls icke begärt något som tillhörl engelsmännen, utan blott det som de 1918 och 1919 rövade och stulo: rövad och stulit i strid mot amerikanska presidenten Wilsons högtidliga försäkningar.

Vi hade ingen grund att böja oss för den andra världen. Eller inbilla sig kanske engelsmännen, att jag lider av något slags mindervärdighetskomplex gentemot England? De ha på den tiden bedragit oss med sina svindlerier och lögnar! Men den brittiska soldaten har inte nedkämpat oss.

Skälen stå klara för oss: De hata vår stat, hur den än ser ut, kejsarlig eller nationalsocialistisk, demokratisk eller auktoritär. Det är dem likgilligt. De hata framför allt detta rikets sociala uppsving. En förening av härsklustnad utåt och den gemenaste egoism inåt.

Så är det möjligt, att i en stat, som förfogar över de största rikedomarna i världen och för vilken gigantiska livsrum stå till förfogande, millioner människor icke ha någon del i dessa välsignelser utan leva sämre än människorna i våra överbefolkade mellaneuropeiska stater. Det land som för några få år ett paradiset, är för massan i verkligheten blott ett ändlöst elände, ett elände ifråga om födan, ett elände ifråga om beklädnaden, ett elände framförallt ifråga om bostadsförhållandena, ifråga om tryggade förtjänster och vad all social lagstiftning beträffar.

Om de säga, „denna värld kunna vi aldrig förlika oss med“, så är det med det uppvaknande sociala samvetets värld de inte kunna förlika sig. Därpå kan jag endast säga herrarna på båda sidor om havet en sak: Den sociala världen skall till slut bli den segerrika!

De kunna föra krig för sina kapitalistiska intressen, men krigen själva skola till slut bliva vägbanare för den

sociala resningen inom folken. Det är omöjligt i längden att hundratals millioner människor skola vara tvungna att leva efter några enstakas intressen.

Ja, varför föra då herrarna egentligen krig? Först sade de: för att bekämpa nationalsocialismen måste världens folk förblöda — och nu hämta de plötsligt fram ur den allra underst liggande lådan våra för-föregångares programpunkter. Lagg tillbaka dem i lådan igen, det är gammalt, redan avlagt material från oss, för länge sedan passerat, mina herrar! Om ni vilja veta hur man gör någonting sådant, då skall ni inte taga fram program som voro moderna hos oss på åttio — eller nittio-talet. Och när i dag plötsligt en brittisk arbetarsekreterare, vilken emellertid såsom oppositionsman betalas av staten, uppträder och säger:

England måste efter detta krig börja ta itu med sociala frågor och lösa sociala problem. Vi måste också dra försorg om den stora massan o. s. v. —

så kan jag endast säga denna sekreterare: Detta har åstadskommitté hos oss för länge sedan. Ni måste komma till oss, mina herrar, och studera hos oss om ni vill lära er hur man gör detta.

Men i alla fall, det räcker med bara det faktum att man nu plötsligt anser något sådant som en målsättning. En dag skola engelsmännen kanske skicka en kommission för att övertaga vårt program.

T. o. m. under kriget fanns en möjlighet till förståelse. Genast efter polska kriget räckte jag dem åter handen. Jag har inte begärt något, varken från Frankrike eller England. Det var förgäves. Jag har sedan genast efter sammanbrottet i väster åter räckt England handen. Men endast vrede och rop mötte mig. De formligen spottade på mig. De voro upprörda.

Det är det socialistiska Tyskland som denna klick blandad av judar, finansmännskor och geschäftsmakare mest hata. Finansintressena segra över de sanna folksintressena. Folken måste alltså åter blöda för att tjäna denna lilla internationella grupps finansintressen.

Vi stå här på denna kontinent och där vi stå kan ingen mera köra bort oss. Vi ha skaffat oss bestämda baser, och när limmen har kommit skola vi sätta igång med de

avgörande slagen. Att vi därför ha utnyttjat tiden det skall herrarna komma underfund med detta år.

Vad hoppas de på? På annan hjälp? På Amerika? Jag kan endast säga: Vi ha på förhand räknat med varje möjlighet. Att det tyska folket icke har något emot det amerikanska folket, det står klart för var och en, som inte medvetet vill förvränga sanningen. Tyskland har ännu aldrig hävdat intressen på den amerikanska kontinenten, med undantag av att tyskar ha deltagit i denna kontinentens frihetskamp. När stater på denna kontinent nu försöka att eventuellt ingripa i den europeiska konflikten, då kommer målsättningen blott att ändras snabbare. skall dock Europa försvara sig. Men man skall icke här giva sig i illusioner. Den som tror sig kunna hjälpa England måste i varje fall veta:

Varje fartyg med eller utan eskort som kommer framför våra torpedrör blir torpederat.

Vi befinna oss i ett krig som vi icke velat. Tvärt om! Oftare än jag gjort kan man icke ha sträckt ut handen till de andra. Men när de vilja striden och ha till mål att utrota den tyska nationen, då skola de få uppleva ett mirakel. Denna gång träffar man icke på ett utmattat Tyskland såsom i världskriget, utan denna gång stöter man på ett i högsta grad mobiliserat, stridsdugligt och kampbeslutet Tyskland. Där vi kunna slå England, där skola vi slå det!

Det är en underbar gemenskapskänsla som behärskar vårt folk! Att denna tanke i hela sin kraft blir kvar hos oss, det önska vi i dag. Att vi vilja arbeta för denna gemenskap är vårt löfte. Att vi i denna gemenskaps tjänst skola tillkämpa oss segern är vår tro och vår förtröstan.

I tyska folket har återuppstått en anda som redan en gång tidigare har ledsagat oss. Denna beredvillighet och fanatism att vilja påtaga oss alla bördor! Varje slag som vi få, skola vi återgälda med ränta på ränta! Vad de mobilisera emot oss så gör det oss bara ännu segare. „Und wenn die Welt voll Teufel wär' — es wird uns doch gelingen.“

Ytterligare ex av. detta blad erhållas kostnadsfritt av utgivaren.

Ansvarig utgivare: President Heinrich Kessemeier, Hamburg 13, Hochallee 1

Förlag: Falken-Verlag, Hamburg